

Lieta C-17/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 7. janvāris

Iesniedzējtiesa:

Amtsgericht München (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 21. decembris

Prasītāja:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

Atbildētāja:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[..]

Amtsgericht München [Minhenes pirmās instances tiesa]

[..]

lietā

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG, [..]
28217 Brēmene – prasītāja -

[..]

pret

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [..] 80687 Minhene – atbildētāja -

[..]

par piekļuvi informācijai

Ar šo lēmumu Eiropas Savienības Tiesai tiek lūgts sniegt prejudiciālu nolēmumu. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tiek iesniegts kopā ar vēl vienu iesniedzējtiesas lietu, kas, izņemot ievaddaļu, formulējuma ziņā ir identiska [...]. Līdz ar lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanu tiesvedība tiek apturēta līdz Tiesas nolēmuma pieņemšanai. 2021. gada 21. decembrī tiek iesniegts šāds

lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu:

Eiropas Savienības Tiesai tiek iesniegti šādi prejudiciāli jautājumi par Vispārīgās datu aizsardzības regulas (Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679) interpretāciju:

1.a) Vai, interpretējot Vispārīgās datu aizsardzības regulas 6. panta 1. punkta b) un f) apakšpunktu, ir jāsecina, ka publiskas personālsabiedrības gadījumā, lai konstatētu biedra "leģitīmu interesi" par visiem biedriem, kuri savu dalību īsteno ar fiduciāra starpniecību, saņemt viņu kontaktinformāciju un informāciju par viņu līdzdalības apmēru publiskajā personālsabiedrībā un lai no personālsabiedrības līguma varētu secināt attiecīgas līgumsaistības, pietiek ar to, ka viņš piedalās sabiedrībā kā biedrs, kurš tajā nepiedalās personiski, kura atbildība ir ierobežota un kurš nepiedalās sabiedrības vadībā?

1.b) Vai arī šādos apstākļos leģitīmā interese ir ierobežota tikai ar informācijas iegūšanu no sabiedrības par tiem netiešajiem biedriem, kuriem nav ierobežota atbildība, bet kuriem pieder minimālā kvota, kas vismaz ļauj ietekmēt sabiedrības nākotni?

2.a) Vai, lai šādu neierobežotu tiesību gadījumā (1.a)) ievērotu šo tiesību ļaunprātīgas izmantošanas robežas, vai lai pieļautu atkāpi no ierobežotu piekļuves tiesību ierobežojuma, pietiek ar to, ka saziņas uzsākšanas mērķis ir iepazīšanās, apmainīšanās ar viedokļiem vai sabiedrības kapitāldaļu iegāde?

2.b) Vai arī interesei par piekļuvi informācijai nozīme ir tikai tad, ja informācijas izpaušana tiek pieprasīta ar skaidru nodomu sazināties ar citiem biedriem, lai tos koordinētu konkrētos jautājumos, kuriem nepieciešama gribas saskaņošana biedru lēmumu pieņemšanai?

Par pamatojumu

A. Par iesniedzējtiesā izskatāmo strīdu

Valsts tiesā tiek izskatītas divas lietas, kurās tiek celta prasība par piekļuvi un tāpēc – datu izpaušanu. Prasītājas attiecīgi netieši piedalās fondu sabiedrībās, kas ir organizētas kā komandītsabiedrības un tāpēc kā personālsabiedrības. Tās ir publiskas sabiedrības. Dalība tajās tiek uzskatīta par ekonomisku ieguldījumu.

Vienā no šiem gadījumiem, ņemot vērā to lielumu, tieši un netieši ir iesaistīti aptuveni 1800 komandīti.

Pieprasīts tiek atklāt visu to personu un tāpēc visu dalībnieku vārdus un adreses, kas piedalās publiskajā fondu sabiedrībā, tātad, jo īpaši, visu to komandītu vārdus un pieejamību, kas piedalās arī netieši ar fiduciāru dalības sabiedrību starpniecību. Tādējādi tiek lūgts sniegt informāciju par visām personām, kas ir veikušas ieguldījumus sabiedrībā.

Prasītājas attiecīgi pašas ir ieguldījumu sabiedrības. Atbildētājas pieņem, ka pieprasītos datus nav paredzēts izmantot sabiedrības interesēs, bet gan pašu prasītāju ekonomiskajās interesēs, lai reklamētu savus ieguldījumu produktus vai lai uztrauktu ieguldītājus, nopirktu no viņiem kapitāla daļas zem to vērtības un gūtu peļņu, tās pārdodot tālāk. Dalības un trasta līgumos ir ietverti līgumiski noteikumi, kas pamato līgumisku aizliegumu izpaust datus citiem biedriem.

Prasītājas noliedz šādus nodomus. Runa esot par to tiesībām sazināties ar citiem biedriem. Līgumā paredzētais datu izpaušanas aizliegums neesot spēkā. Prasītāji vēlētos risināt sarunas ar citiem komandītiem par to daļu iegādi un labāk iepazīties ar tiem, lai apmainītos ar viedokļiem. Atbilstoši šim izklāstam prasības ir balstītas uz diviem Vācijas federācijas un federālo zemju augstākās instances civillietu tiesu nolēmumos pausti viedokļiem.

1. Norādot, ka tiem ir tiesības sazināties ar citiem dalībniekiem, prasītāji atsauca uz Vācijas *Bundesgerichtshof* [Federālās augstākās tiesas] judikatūru. Tā 2019. gada 19. novembra lēmumā II ZR 263/18 turpina izstrādāt savu judikatūru, saskaņā ar kuru “neatņemama biedru tiesību galvenā būtība” personālsabiedrību gadījumā ir uzzināt to biedru vārdus un adreses un tādējādi pazīt to līgumpartnerus. Minētais attiecoties arī uz komandītiem, kuriem ir tikai netiešas dalības tiesības. Lai katrs dalībnieks varētu efektīvi izmantot tiesības sabiedrībā, kuru veido publiskas sabiedrības fiduciānti, tiem esot jāzina par visiem biedriem un arī tādiem, kuriem ir netiešas dalības tiesības. Tādējādi datu izpaušana biedriem atbilstot sabiedrības saistībām, kas izriet no noslēgtā sabiedrības līguma. Biedra informācijas pieprasījumu, kura mērķis ir uzzināt par tā biedriem, ierobežojot tikai nepieļaujamas tiesību izmantošanas aizliegums atbilstoši *BGB* [*Bürgerliches Gesetzbuch*, Vācijas Civilkodeksa] 242. pantam un aizliegums veikt darbību nolūkā kaitēt otram atbilstoši *BGB* 226. pantam.

Tāpēc tiek turpināts izstrādāt federālo augstāko tiesu judikatūru, kuras aizsākumi ir meklējami pirms Vispārīgās datu aizsardzības regulas pieņemšanas. Valsts tiesas apsvērumos tiek norādīts uz turpinājumā izklāstītajiem aspektiem.

Tiesību ļaunprātīga izmantošana esot izslēgta katrā ziņā tad, ja ieguldītājs cenšas sazināties ar citiem ieguldītājiem, lai apmainītos ar viedokļiem ar citiem ieguldītājiem par viņa ieskatā ar sabiedrību saistītām problēmām un, vajadzības gadījumā, lai nonāktu pie vienota viedokļa ieguldītāju starpā. Gadījumā, ja tiek īstenoti ar sabiedrību nesaistīti mērķi, ar tiesību aktos konkurences un datu

aizsardzības jomā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem pietiekot, lai novērstu ļaunprātīgu rīcību. Neesot pamata atteikt piekļuvi tikai abstrakta datu ļaunprātīgas izmantošanas riska dēļ. (*BGH* [*Bundesgerichtshof*] apsvērumi, 2013. gada 5. februāra spriedums – II ZR 134/11). Šajā ziņā esot jāatstāj biedra ziņā izlemēt, ar kādiem līdzekļiem un kādā veidā viņš vēlas sazināties ar pārējiem biedriem. Neesot pieļaujama situācija, ka biedram ir jāsaņem atļauja no sabiedrības vadības kā starpnieka starp to un pārējiem biedriem vai ka viņam ir noteikts pienākums izmantot uzņēmuma vadības nodrošinātus un kontrolētus plašsaziņas līdzekļus. Tādējādi biedram arī neesot jāņem vērā norāde uz interneta forumu kā maigāku līdzekli saskaņā ar *AktG* [*Aktiengesetz*, Likuma par akciju sabiedrībām] 127.a pantu. (*BGH* apsvērumi, 2011. gada 11. janvāra spriedums – II ZR 187/09, *BGH*, 2013. gada 5. februāra spriedums – II ZR 134/11).

Piekļuves tiesības nevarot tikt liegtas arī ar līgumu. Neatzīstot tiesības zināt visus biedrus, faktiski netiktu ņemtas vērā būtiskas biedru tiesības, proti, tiesības sasaukt biedru ārkārtas sapulci, jo šajā ziņā nepieciešamo kvorumu mazākumā esošs biedrs varētu nodrošināt tikai tad, ja viņš apvienotos ar citiem biedriem, un minētā priekšnoteikums esot tāds, ka viņš zina to vārdus un adreses (*BGH* apsvērumi, 2009. gada 21. septembra lēmums – II ZR 264/08).

Atšķirībā no biržā kotētas akciju sabiedrības, kuras gadījumā saskaņā ar Vācijas *Wertpapierhandelsgesetz* [Vērtspapīru tirdzniecības likuma] 33. pantu likumā noteiktais informācijas atklāšanas pienākums stājas spēkā tikai tad, ja balsstiesīgo akciju daļa ir 3 %, jau jautājumi par to, kas kontrolē sabiedrību, kuras “rupors” ir fiduciārs, vai, ņemot vērā citus biedrus un interešu kopumu, fiduciāram ir aizliegts balsot, vai citam biedram ir konkurences aizliegumam līdzīgs lojalitātes pienākums un kā laika gaitā mainās sabiedrības struktūra, pamatojot neatņemamas tiesības uz informāciju par visiem biedriem, pat publiskas sabiedrības gadījumā (*BGH* apsvērumi, 2013. gada 5. februāra spriedums – II ZR 134/11).

BGH ieskatā nepastāvēja pienākums iesniegt Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Tas, ka biedram ir jāatzīst ar līgumu neierobežojamas tiesības uz piekļuvi, kuras var apstrīdēt tikai atsaucoties uz tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, esot tik acīmredzams Savienības tiesību piemērošanas aspekts, ka par to nav pamata šaubīties. Tas, ka visu biedru datu izpaušana vienam no viņiem, ko veic sabiedrība, esot pamatota arī saskaņā ar Vispārīgo datu aizsardzības regulu, izrietot acīmredzami no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 48. apsvēruma, jo tajā datu apstrāde “pat uzņēmumu grupas iekšienē” ir minēta kā iespējama leģitīma interese. *Bundesgerichtshof* šajā ziņā rezumējuma veidā norāda, ka saskaņā ar 48. apsvērumu datu izpaušanas uzņēmumu grupā pamatojumam ir jābūt vērstam uz “iekšējiem administratīviem nolūkiem”, un tādējādi visu biedru personas datu izpaušanu vienam biedram vismaz vērtējuma ziņā pielīdzina situācijai, kad viens pārvaldīts uzņēmums izpauž informāciju citam pārvaldītam uzņēmumam vai pārvaldošajam uzņēmumam, un vienlaikus tas notiek iekšējiem administratīviem nolūkiem.

2. Ar nākamo prasības pamatu, saskaņā ar kuru prasītāji vēloties risināt sarunas ar citiem komandītiem par to kapitāla daļu iegādi, prasītāji atsaucas uz tiesu praksi jautājumā par to, kas jau/tikai ir tiesību ļaunprātīga izmantošana, ja piekļuves tiesības var tikt ierobežotas tikai tiesību ļaunprātīgas izmantošanas gadījumā. Šajā ziņā izšķiroša nozīme būs turpinājumā norādītajiem federālo zemju augstāko tiesu nolēmumiem, jo īpaši *Oberlandesgericht München* [Federālās zemes Augstākās tiesas Minhenē] nolemtajam 2019. gada 16. janvāra spriedumā – lieta Nr. 7 U 342/18.

Atbilstoši tiem biedru tiesības ietverot arī dot iespēju nostiprināt savu biedra pozīciju, iegādājoties papildu kapitāla daļas. Ikvienam fiduciantam esot skaidrs, ka fondu sabiedrība izmantos viņa datus sabiedrības līguma īstenošanai. Sabiedrības līguma mērķis būtībā esot biedru tiesību īstenošana, jo īpaši arī biedru stāvokļa stiprināšana ar savstarpējas apmaiņas, kontroles īstenošanas un, vajadzības gadījumā, biedru apvienošanās starpniecību. Tas aptverot arī iespēju viņus ietekmēt, vajadzības gadījumā, iegādājoties sabiedrības kapitāla daļas. Tā būtu nepieļaujama tiesību izmantošana tikai tad, ja neviens iedomājams aspekts neliecinātu par saikni ar biedru stāvokli un līgumsaistībām ar pārējiem biedriem. Piekļuvi drīkstot atteikt tikai tad, ja nav pamatotu interešu to sniegt, piemēram, ja tiek konstatēta ar sabiedrību nesaistīta mērķa sasniegšana. Tomēr interese iegādāties citu personu kapitāldaļas esot pamatota interese.

Tādējādi *Oberlandesgericht* netieši pieņem, ka katra biedra abstraktā paļāvība uz to, ka viņa dati ir nepieciešami un tiks izmantoti sabiedrības līguma izpildei, attaisno arī konkretizāciju, ka komandītsabiedrība drīkst izpaust datus katram citam biedram jau tāpēc, ka šim citam biedram ir iegādes interese. Pārējo biedru pamatotās intereses neizpaust savus personas datus *Oberlandesgericht* nevērtē. No *Oberlandesgericht* sprieduma netieši arī izriet, ka pat nākotnes balsstiesības, kas izriet no iespējamās savas līdzdalības palielināšanas, jau saistībā ar pastāvošajām līgumattiecībām ir pamatota interese uz piekļuvi.

B. [...] Atbilžu uz iesniegtajiem jautājumiem nozīme lēmuma pieņemšanā [...].

Saskaņā ar valsts tiesu praksi ar virspusējiem un praktiski nepierādāmiem apgalvojumiem par interesi konkrētos apstākļos iegādāties citu personu kapitāldaļas pietiktu, lai varētu pieprasīt visaptverošu informāciju par visiem komandītiem un arī tādiem, kuriem ir netiešas dalības tiesības, kā arī viņu adresēm un dalības tiesību apjomu. Tā kā par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu varot būt runa tikai tad, ja nav iedomājama nekāda saistība ar biedru stāvokli, pat abstraktiem, bet pamatojamiem un ne tikai teorētiskiem riskiem, kas saistīti ar ārpuslīgumisku mērķu sasniegšanu, nav nozīmes, jo vienmēr ir iespējams, ka dati tiks izmantoti vismaz arī, lai īstenotu sadarbību ar citiem biedriem, kas veicina uzņēmuma darbību. Datu pārzinis pēc datu izpaušanas vairs nevar būt drošs, ka viņš varēs kontrolēt prasītāju rīcību ar datiem. Ņemot vērā minēto, izpaustie komandītu dati, pat ja tie tikai netieši piedalās publiskajā sabiedrībā, pēc izpaušanas vairs nevar tikt aizsargāti.

Tas gan var būt interpretācijas rezultāts, ja, piemēram, komerciesību principi saistībā ar dalību uzņēmumā kā biedru sabiedrībā ir pārāki, kas nozīmē, ka ikviens, kas piedalās uzņēmumā personīgi, lai gan ar ierobežotu atbildību, ir jāuzskata par uzņēmēju. Iesniedzējtiesa neuzskata, ka tas ir tik acīmredzami attiecībā uz publiskas sabiedrības komandītiem, kuri ir atbildīgi ar nelielu kapitāla daļu un bieži vien arī ar pārredzamu kapitālu, ka šajā ziņā kompetentās Eiropas Savienības Tiesas interpretācija ir tik paredzama, ka tā vairs nebūtu pat jāsāņem.

Tāpēc iesniegtajiem jautājumiem ir nozīme nolēmuma pieņemšanā, jo attiecīgajās tiesvedībās pašlaik tiek tikai apgalvots, ka ir nodoms iegādāties citu biedru kapitāldaļas. Ja ar to pietiek, prasība būtu jāapmierina. Ja ar to nepietiek un visi apgalvojumi paliek tādi paši, prasība būtu jānoraida. Ja prasība tiktu apmierināta, tiesa izlemtu arī pēdējā instancē, jo tad negatīvās sekas, ar ko būtu jāreķinās atbildētājam, būtu tikai ar piekļuves nodrošināšanu saistītie izdevumi un šie izdevumi no finansiālā viedokļa nesasniegtu valsts robežvērtības, lai lietu nodotu izskatīšanai nākamajā instancē.

C. Valsts tiesas apsvērumi, atbildot uz iesniegtajiem jautājumiem

1.a) Arī iesniedzējtiesa izdara pieņēmumu par to, ka līguma noteikums par piekļuves nepiešķiršanu ir spēkā neesošs, taču nevis no principiāla aizlieguma to nepiešķirt viedokļa, bet gan tādēļ, ka tas nav spēkā kā vispārējs tirdzniecības noteikums no pārāk tālejoša un tādēļ nepamatota un tādējādi spēkā neesoša tiesību ierobežojuma viedokļa.

1.b) Iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir tikai par Eiropas tiesībās izvirzītajām prasībām attiecībā uz piekļuvi informācijai par netiešajiem biedriem. Saskaņā ar Vācijas tiesībām tiešie komandīti jau saskaņā ar likumu ir jāreģistrē komercreģistrā, norādot to uzvārdus, vārdus, dzimšanas datumus un dzīvesvietas, un tādējādi ir jāpubliko. Ikvienam, kas šādā veidā piedalās uzņēmumā, ir jāreķinās ar šādu publikāciju.

2. Atšķirībā no minētā, personai, kas piedalās fiduciāra starpniecību, nav acīmredzams, ka šādi dati obligāti ir jāizpauž, jo ar šādu izpaušanu tiktu īstenotas sabiedrības attiecību galvenās jomas. Tomēr nav acīmredzams, ka ir noteikti jānotiek to pielīdzināšanai tiešajiem komandītiem.

2.a) Apstrīdētajos dalības vai trasta līgumos – arī ja tie šajā ziņā nav spēkā – ir paredzēts, ka dati netiks izpausti citiem biedriem, un tādējādi tajos izpaužas vismaz biedru principiāla palāvība.

2.b) Likumā nav paredzēts pienākums publiskot tādu trasta līguma dalībnieku vārdus un uzvārdus, kas komercsabiedrībā nepiedalās tieši.

2.c) *Amtsgericht* gan piekrīt augstāko tiesu galvenajām tēzēm, proti, ka personālsabiedrības gadījumā ikvienam ir skaidrs, ka viņa personas dati tiek glabāti sabiedrībā un, ciktāl tas ir “objektīvi nozīmīgi” līgumsaistību vai likumā

paredzēto pienākumu izpildei, var tikt izpausti. Ir arī acīmredzams, ka, ja pienākums pastāv, ir objektīvi saprātīgi to izpildīt.

Tomēr, lai atzītu pienākumu, noteicoša nozīme ir ne tikai tam, vai biedra, kurš pieprasa informāciju, pieprasījums ir objektīvi pamatots, bet arī tam, kā līgums ir jāvērtē, kas nozīmē, ka pieprasījums ir pretrunā citu biedru interesēm vismaz sākotnēji saglabāt savu datu slepenību un pamatotu pretēju interešu gadījumā neļaut tos neizpaust. Ņemot vērā Eiropas tiesības, datu aizsardzība ir noteikums, un izņēmumam ir jābūt pietiekami pamatotam, šajā ziņā nepietiekot ar to vien, ka interese ir pamatota. Iesniedzējtiesas ieskatā šīm interesēm ir jābūt saistītām vismaz ar to, kādēļ attiecīgais biedrs vispār ir izpaudis savus datus, tātad ar sabiedrības nākotni.

2.d) Iesniedzējtiesa piekrīt iepriekš minētajā judikatūrā izvirzītajiem mērķiem, proti, ka biedrs var bez liekiem jautājumiem un šajā ziņā arī neierobežojamā apmērā zināt, kam ir reāla ietekme sabiedrībā, kurā viņš piedalās, uzņemoties uzņēmējdarbības risku. Iesniedzējtiesa tikai šaubās par to, ka minētais var pamatot visu to komandītu vārdu un uzvārdu izpaušanu, kuru dalība ir netieša.

1. Ir acīmredzams, ka lielākā daļa publiskās sabiedrības komandītu piedalās tādā apmērā, kas neļauj sagaidīt, ka komandīts tikai ar tā dalības tiesībām varētu ietekmēt sabiedrības likteni. Tā vietā iesniedzējtiesa uzskata, ka ar faktu, ka persona ir iesaistījusies personālsabiedrībā un tāpēc personiski, vien nepietiek, lai varētu pieprasīt piekļuvi informācijai. Netiekot pietiekami ņemts vērā tas, ka publiskas komandītsabiedrības, kurās ieguldījumus var vai varēja veikt neierobežots ieguldītāju skaits, personiskās piesaistes elements lielā mērā ir izzudis, bet tas gan drīzāk tiek uzskatīts par dalības kapitāla tirgū formu līdzīgi akcijai, kuras gadījumā neviens, kas nenasniedz ievērojamu dalības tiesību apmēru, nesagaidītu, ka subjekts, kuram pieder akciju ieguldījums, viņa vārdu un adresi darīs zināmu citiem akcionāriem.

Šajā ziņā, papildus interpretējot līgumu, rastos dažādas iespējas, kas ļautu nodrošināt “mazā” ieguldītāja aizsardzību, lai arī viņš varētu panākt nepieciešamo kolektīvo interešu īstenošanu, piemēram, pieprasot pārsūtīt “mazā” ieguldītāja paziņojumus par sabiedrību – kurai savukārt pret savu biedru ir pienākums būt likumpaklausīgai – visiem pārējiem ieguldītājiem vai sabiedrības nodrošinātu forumu viedokļu apmaiņai, līdzīgi kā Likuma par akciju sabiedrībām 127.a pantā noteiktajā gadījumā.

2. Augstāko tiesu nolēmumi ir atbilstīgi arī tāpēc, ka tie nosaka skaidru noteikuma/izņēmuma attiecību. Ar to tiek ņemts vērā fakts, ka pārzinis publiskā sabiedrībā nevar saprātīgi apsvērt individuāli un atsevišķi attiecībā uz katru no 1800 biedriem, vai informācija par to ir sniedzama, bet ir atkarīgs no piemērojamiem kritērijiem, kas abstrakti nosaka piekļuves robežas. Šajā sakarā šķiet nepieciešams vispārējs un līdz ar to formāls kritērijs saistībā ar to, kam vismaz parasti ir pienākums sniegt informāciju, lai par šādiem strīdiem pietiekami juridiski pamatotu lēmumu varētu pieņemt ne tikai tiesa, bet gan jau datu pārzinis.

Līdzšinējai tiesu praksei ir raksturīga augsta piemērošanas pakāpe, jo fondu sabiedrībai būtu jāapmierina praktiski visi biedra informācijas pieprasījumi.

Tā vietā tiesa secina, ka ir jānoteic formāla kvota, kas ir līdzīga kvotai, kuras gadījumā rodas paziņošanas pienākums biržā kotētu akciju sabiedrību gadījumā, jo no tā brīža arī formāli var būt runa par būtisku ietekmi uz sabiedrību, kā tas ir noteikts Vācijas Vērtspapīru tirdzniecības likuma 33. pantā ar 3 % kvotu palīdzību. Līdz šim *Bundesgerichtshof* gan ir noraidījusi to analoģu piemērošanu. Tomēr Eiropas prasības vismaz ļautu atkārtoti apsvērt analoģu piemērošanu.

2.e) Valsts tiesas ieskatā katrā ziņā nav pareizi, ka tikai virspusēji apgalvojumi par “interesi iepazīties” vai “interesi iegādāties” ir pietiekami, lai izpaustu datus, un nav uzskatāmi par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu.

1. Iesniedzējtiesas ieskatā apgalvojums, ka ar iegādes interesi ir pietiekami piekļuves tiesību pamatošanai, ir pretrunā līgumam un faktiem. Neviens nav tiesīgs tieši iegūt no trešās personas tai uzticētos vārdus un adreses, lai varētu sākt sarunas ar datu sniedzējiem par līguma noslēgšanu nākotnē. Turpretim šāda argumentācija pēc būtības šķiet nepārliecinoša, ja juridiskajām situācijām nākotnē, kas ir atkarīgas no citu personu gribas izpausmēm un līdz ar to no patvaļas, jau iepriekš ir jāpamato piekļuves tiesības. Nodoms kādam piedāvāt noslēgt darījumu neattiecināms viņa datu izpaušanu bez viņa piekrišanas.

Vēl pamatotāks šķiet viedoklis, ka ar tēzi, ka pietiek ar jebkādu pamatojumu, lai nepieļautu tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, nepietiek, lai garantētu datu aizsardzību Eiropas tiesību līmenī. Iesniedzējtiesas ieskatā datu aizsardzība nozīmē, ka jānovērš ir arī abstrakti riski, kam ir jāietekmē izpratne par to, kas ir tiesību ļaunprātīga izmantošana. Līdz ar to tiesību īstenošana, kuras laikā nevar konstatēt minimālu paša subjekta saistību pakāpi un/vai satura ticamību, jebkurā gadījumā būtu jāatzīst par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu.

2. Tāpat būtisks pamats nav arī “iepazīšanās” iepretim tam, ko var sagaidīt persona, kura kā sabiedrība ir uzticējusi savus datus saistībā ar ekonomisku dalību. Neviens, kurš iegulda kapitāla ieguldījumā, ar to neizsaka piekrišanu, ka viņu var uzrunāt, lai ar viņu varētu iepazīties.

3. Tā vietā šķiet saprātīgi un atbilstīgi tas, ka ir jākonstatē konkrēts un nosaucams jautājums, kas ir tieši saistīts ar uzņēmuma vadību. Tas formalizētu datu nosūtīšanas mērķi, un tādējādi sabiedrība varētu atsaukties uz datu nosūtīšanas mērķi sūdzību gadījumā par datu izpaušanu un, ja tā – piemēram, citu biedru sūdzību dēļ – uzzina, par to, ka dati tiek izmantoti citiem mērķiem, kas nav tikuši norādīti, iedarbināt datu aizsardzības tiesību aktos paredzētos sankciju mehānismus.

3. Kopumā iesniedzējtiesas ieskatā Vispārīgā datu aizsardzības regula ir jāinterpretē tādējādi, ka publiskas sabiedrības gadījumā tajā principā ir noteiktas neierobežotas piekļuves tiesības tikai tad, ja tiek sasniegts procentuālais daļu

īpatsvars, un turklāt tikai sabiedrības pienākums nodot biedra paziņojumus visiem tiešajiem un netiešajiem biedriem,

iesniedzējtiesas ieskatā Vispārīgā datu aizsardzības regula ir jāinterpretē arī tādējādi, ka vienkārša “iepazīšanās” un interese iegādāties kapitāla daļas nav būtiski aspekti un tādējādi nevar pamatot piekļuves tiesības, bet gan katrā informācijas pieprasījumā ir jānorāda konkrēts ar sabiedrību saistīts iemesls, kura dēļ tiek pieprasīta informācija.

D. Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

Uzdoto jautājumu mērķis [...] ir atbildēt uz to, kuriem aspektiem ir nozīme, veicot vērtējumu [...] saskaņā ar likumu, t.i., kas vērtējumā šķiet būtiski un tādējādi “nepieciešami apsvērt”. Tas pats attiecas uz jautājumiem par aspektiem, kuriem ir nozīme saistībā ar “legitīmas intereses” raksturīgajām robežām. Ņemot vērā tādējādi radušos jautājumus par Eiropas tiesību struktūrām, šķiet, ir lietderīgi iesniegt Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[..]

DARBBA VERSTIA